

איזו עיר משונה

העיקר לעשות מה שרוצים,
ולא אכפת מה שאומרים.
ובין 2 ל-4 מותר לצעוק ולהפריע,
לדלג, להשתולל, לרוץ ולהריע
כי אף אחד לא שם לב,
אפילו אם ילד גדול משתובב.

בעיר הזאת, האדירה,
לא הייתה מילה כזאת "מורה".
לכל אחד יש שם מחשב,
שעושה בשבילו הכל – חושב ופותר, מוחק וכותב
ובסוף המחשב ניגש גם לבחינה,
ומקבל ציון אחד שמספיק לשנה.
אז תגידו לי שבט מקסים,
נכון שמקום כזה נשמע כה מדהים?

**נעצור לרגע את הקראת הסיפור ונשאל את החניכים:
- האם הייתם רוצים לגור בעיר המתנהלת כך? מדוע?
מי שתשובתו הינה "כן", ישים במרכז את הפתק
האדום שבידו ומי שתשובתו "לא" ישים את הפתק
הירוק.**

**נספור כמה פתקים יש מכל צבע ונשמע מהחניכים מה
דעתם ומדוע אלו תשובותיהם.
לאחר מכן נמשיך בסיפור:**

אבל אחרי שהייתי שם במדינה יום שלם,
התחיל להיות לי קצת משעמם.
כי כשמותר לעשות מה שרוצים,
ואין בכלל הגבלות וחוקים,
ואין מסגרת כי עושים מה שרוצים,
אז אנשים נהיים לא כל כך שמחים.

ופתאום שמתי לב, כשהסתכלתי מסביב,
שאין בכל האנשים האלה אדם אדיב.
וזה בכלל לא נחמד לעשות רק מה שאתה אוהב,
כי ככה כל אחד רק על עצמו חושב.
אז אולי זה נחמד לכמה רגעים,
אך ממש לא כדאי לכל החיים.
ועכשיו, גם אתם – חישובו כל אחד,
היית רוצה לגור שם לעד?

חלמתי פעם על עיר משונה,
שאין כמוה באף מדינה.
מקום כל כך כיף ואידיאלי,
שמותר לעשות שם פשוט מה שבא לי.
מוקדם בבוקר קרני השמש זורחות,
אבל אני יכול להישאר במיטה גם כמה שעות.
אפשר להתלבש המון זמן, אם בכלל רוצים,
ולא צריך ללכת אף פעם ללימודים.
אם יש משהו שנורא מציק,
אפשר להתעצבן ולצעוק – זה בכלל לא מזיק.

שם אף אחד לא ממחר לעבודה,
ולא צריך להיות נימוסיים ולומר "שלום ו"תודה".
נראה לי ששם הכסף גדל על העצים,
כי כל היום הילדים אוכלים ממתקים.
אז החלטתי אחרי מאמץ לא קטן,
לתאר לכם חלק ממש קטנטן.

רק תדעו שמדינה כזו קשה לתאר,
אז אני אנסה לעשות זאת פחות או יותר.
ותגידו לי גם אתם ילדים,
אם במדינה כזאת לחיות, הייתם רוצים:
במדינה הזאת יש משהו מוזר,
מותר לאכול שם כל דבר.
כי בארץ הזאת המשונה,
אפשר לבקש גם עוד מנה.
ואמא לא תגיד "די, מספיק"
וגם לא תצווה "קח עוד כפית"
ואם לא רוצים לגמור כל כך,
אפשר פשוט לזרוק לפח.
וכל יום אוכלים מה שרוצים
ואפשר לאכול מיליוני ממתקים.
ואף אחד לא יזכיר שיניים לצחצח,
גם אם אני לא רוצה וגם אם אני שוכח.
חלמתי גם על עוד דבר נחמד,
שלא שמים שם על אף אחד.

אין שם מבוגרים שאומרים לך מה לעשות,
ואפשר להתחצף ולעשות שטויות.
ולא משנה אם הגרביים לא באותו הצבע,
והלכלוך נמצא שם בדרך קבע

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים